

DISABLED
LIVES
MATTER

1 ημέρα μετά το «μήνυμα»: «Σήκω από το Κρεβάτι σου και Περπάτησε!»

Εφημερίδα Τοίχου του Τμήματος Ένταξης
του 11^{ου} Δημοτικού Σχολείου Αθηνών

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

Οι ζωές
των αναπήρων μετρώνε.

τ. 201 11-05-2020 Του ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

"Ο Covid-19 και οι Επιπτώσεις των Οντολογικά Βίαιων Μηνυμάτων του".

«Δεν θα πεθάνω από το COVID-19, ακόμα κι αν μολυνθώ. Αυτό συμβαίνει μόνο σε εκείνους που ανήκουν στις ευάλωτες ομάδες, όπως τα ανάπηρα άτομα, σε άτομα με υποκείμενα νοσήματα και τους ηλικιωμένους».

Αυτά ήταν τα λόγια, συχνά συνοδευόμενα από έναν αναστεναγμό ανακούφισης, τα οποία χρησιμοποιούνταν συνήθως όταν ο πανικός γύρω από το COVID-19 άρχισε να εξαπλώνεται. Επιπλέον, η καθημερινή ανακοίνωση των θανάτων από το COVID-19 προκαλούσε δύο διαφορετικές αντιδράσεις, ανάλογα με την ομάδα στην οποία ανήκε το άτομο που πέθανε. Αν ανήκαν στις προαναφερθείσες ομάδες, τότε ο θάνατός τους «έβγαζε νόημα», ήταν αναμενόμενος. Από την άλλη πλευρά, εάν ήταν ένα άτομο που δεν παρουσίαζε χαρακτηριστικά «ευαλωτότητας», π.χ. ένα υγιές, νεαρό, ικανό σώμα, τότε ο θάνατός του αποτελούσε έκπληξη, ήταν απρόσμενος.

Ήμουν και εξακολουθώ να είμαι πολύ ενοχλημένος τόσο με τον παραπάνω Λόγο (με τη φουκωική έννοια του όρου) όσο και με τις αντιδράσεις – στα οποία η Liddiard (2020) αναφέρεται ως «οντολογικά βίαια μηνύματα» - εν μέρει επειδή έχω μέλη της οικογένειας και φίλους που ανήκουν σε αυτές τις «ευάλωτες» ομάδες. Αξίζει να διευκρινιστεί ότι δεν είμαι εκνευρισμένος εκ μέρους τους, αλλά με τις υποκείμενες έννοιες και επιπτώσεις αυτών των μηνυμάτων, τα οποία αφορούν και δικούς μου ανθρώπους, άλλα και πάρα πολλούς άλλους. Εστιάζω εδώ σε δύο συγκεκριμένες επιπτώσεις:

1) ποιανού η ζωή / θάνατος έχει σημασία και 2) στην πολιτική της ευαλωτότητας.

Στο βιβλίο της «Τα πλαίσια του Πολέμου: Πότε η ζωή είναι θρηνήσιμη;», η Butler (2009: 38) προτείνει:

Ένας τρόπος να θέσουμε το ερώτημα «ποιοι είμαστε «εμείς» σε αυτές τις εποχές του πολέμου» είναι να ρωτάμε ποιες είναι οι ζωές που θεωρούνται πολύτιμες, ποιες είναι οι ζωές που θρηνοούνται και ποιες οι ζωές που θεωρούνται μη θρηνήσιμες.

Θα μπορούσαμε να σκεφτούμε τον πόλεμο ως περίοδο διαίρεσης των πληθυσμών σε αυτούς που είναι θρηνήσιμοι και σε αυτούς που δεν είναι. Μια μη θρηνήσιμη ζωή είναι μια ζωή που δεν μπορεί να θρηνηθεί γιατί δεν έχει ζήσει ποτέ, δηλαδή δεν έχει μετρηθεί ποτέ ως ζωή. Μπορούμε να δούμε τη κατηγοριοποίηση του κόσμου σε θρηνήσιμες και μη θρηνήσιμες ζωές υπό την οπτική γωνία εκείνων που διεξάγουν πόλεμο για να υπερασπιστούν τη ζωή ορισμένων κοινοτήτων ενάντια στις ζωές άλλων, ακόμη και αν αυτό σημαίνει να χαθούν αυτές οι ζωές.

Ενώ η Butler συζητά τη θρηνήσιμη /μη θρηνήσιμη ζωή στο πλαίσιο του πολέμου -ο πόλεμος έχει χρησιμοποιηθεί ως μεταφορά για να περιγράψει και τις τρέχουσες συνθήκες- αξίζει να εξεταστεί ποιες ζωές (και θάνατοι) είναι θρηνήσιμοι/μη θρηνήσιμοι σε αυτές τις εποχές της πανδημίας.....

ΔΕΙΤΕ ΒΙΝΤΕΟ ΓΙΑ ΤΟ ΜΟΝΙΜΟ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟ / ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟ ΑΜΕΑ
: <https://www.facebook.com/mideniki.anoxi/videos/2662457973998585/>

Όπως φαίνεται στα παραπάνω μηνύματα, οι θάνατοι εκείνων που ανήκουν στις «ευάλωτες» ομάδες θεωρήθηκαν φυσικοί και, ως εκ τούτου, είχαν λιγότερη σημασία, σε αντίθεση με τους θανάτους ανθρώπων που δεν ήταν ευάλωτοι και, ως εκ τούτου, ο θάνατός τους ήταν «αφύσικος» και είχε μεγαλύτερη σημασία.

Υπάρχει μια ιεραρχική κατηγοριοποίηση μεταξύ πολύτιμων, θρηνήσιμων ζώων (και θανάτων) και μη θρηνήσιμων, άνευ αξίας ζώων (και θανάτων), με την πρώτη κατηγορία να αντιπροσωπεύει ζωές που ζουν τα υποκείμενα του νεοφιλελεύθερου αρτιμελισμού (Goodley & Lawthom 2019) και τη δεύτερη κατηγορία να αντιπροσωπεύει την κατάσταση της «απογυμνωμένης ζωής» μέσω της οποίας περιθωριοποιούνται τα ανάπηρα άτομα (Overboe, 2007; Reeve, 2009).

Μια κεντρική έννοια σε αυτά τα μηνύματα ήταν η ευαλωτότητα, καθώς λειτούργησε ως επεξηγηματικό πλαίσιο μέσω του οποίου **οι θάνατοι εκείνων που θεωρήθηκαν ευάλωτοι έβγαζαν νόημα.**

Ωστόσο, η Watts Belser (2020) υποστήριξε:

Εδώ είναι το άλλο πρόβλημα με την ευαλωτότητα: Η εστίαση της προσοχής μας στην ευαλωτότητα του σώματος κάνει τους θανάτους των ανάπηρων ατόμων να φαίνονται αναπόφευκτοι. Κρύβει τις κοινωνικές και πολιτικές διαστάσεις του φαινομένου. Εξαιρεί όλους εμάς από την ευθύνη της δημιουργίας ενός κόσμου που κάνει ορισμένους ανθρώπους λιγότερο πιθανό να επιβιώσουν. [...] Επομένως, δεν είναι προβλήματα του σώματος. Αυτή είναι η εξιδανικευμένη κανονικότητα σε δράση, συνεργαζόμενη με τον καπιταλισμό και τη «λευκή ανωτερότητα».

Σε αυτό αναφέρεται η Tremain (2020) ως τη «φυσικοποίηση της ευαλωτότητας»: Η ευαλωτότητα δεν είναι ένα χαρακτηριστικό που ορισμένα άτομα κατέχουν ή ενσαρκώνουν. **Όπως και η αναπηρία, η ευαλωτότητα είναι ένα φυσικοποιημένο εργαλείο εξουσίας που διαφοροποιητικά παράγει θέματα, υλικά, κοινωνικά, πολιτικά και σχεσιακά.**

Εν ολίγοις, είναι ακριβώς λόγω και μέσω του δυνητικού μηχανισμού της ευαλωτότητας και άλλων μηχανισμών που ορισμένα μέλη του πληθυσμού ευαλωτοποιούνται (μετάφραση του παραθέματος της Κατερίνας Λάκκας).

Όχι μόνο συγκεκριμένα άτομα και πληθυσμοί ευαλωτοποιούνται, αλλά μέσω της «ευαλωτότητας» τους καθίστανται **αναλώσιμοι** (Runswick-Cole, Goodley and Liddiard, 2020).

Ποιος ζει και ποιος πεθαίνει τότε κατά τη διάρκεια της πανδημίας δεν είναι μόνο θέμα βιολογίας, αλλά κατεξοχήν (βιο)πολιτικό ζήτημα.

Πηγή: άρθρο του Antonios Ktenidis, Υποψήφιου Διδάκτορα στο Τμήμα Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου του Σέφιλντ και μέλος του iHuman (ερευνητικό κέντρο στο Σέφιλντ). Από Κίνηση Χειραφέτησης ΑΝΑΠΗΡΩΝ https://www.facebook.com/mideniki.anoxi/posts/3057186087675047?_tn_ =K-R

Προσπελάστηκε 8-5-20 / Επιλογή: Κυριάκος Περβανάς (Τ.Ε.)